

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul II — Nr 16

COMUNICATE, DECRETE-LEGE, DECRETE,
HOTĂRÎRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE

Sîmbătă, 27 ianuarie 1990

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
Discursul președintelui Consiliului Frontului Salvării Naționale la Radioteleviziunea Română Liberă	1—3	73 — Hotărîre privind unele măsuri pentru menținerea stabilității sistemului energetic național	5
DECRETE-LEGE		74. — Hotărîre privind numirea unui adjunct al ministrului economiei naționale	5
41 — Decret-lege privind asigurarea unui climat de ordine și legalitate	3—4	76 — Hotărîre privind numirea adjunctilor ministrului petrolului	5
HOTĂRÎRI ALE GUVERNULUI		77 — Hotărîre privind numirea unui adjunct al ministrului industriei construcțiilor de mașini	5
72 — Hotărîre privind înființarea întreprinderii de comerț exterior „Comturist“	4	78 — Hotărîre privind eliberarea din funcție a unui adjunct al ministrului transporturilor	6
		80 — Hotărîre privind numirea adjunctilor ministrului agriculturii și industriei alimentare și a secretarilor de stat la departamente	6

DISCURSUL

președintelui Consiliului Frontului Salvării Naționale la Radioteleviziunea Română Liberă

Președintele Consiliului Frontului Salvării Naționale, domnul Ion Iliescu, a rostit, joi seara, la Radioteleviziunea Română Liberă, următorul discurs :

Stimați compatrioți,

La ultima sa reuniune, Consiliul Frontului Salvării Naționale a adoptat decizia privind participarea frontului la viitoarele alegeri. Au fost prezentate pe larg și la televiziune și în presă rațiunile acestei decizii. Ecourile sînt în cea mai mare parte pozitive, cei mai mulți salutînd înlăturarea echivocului care plana în această chestiune, mai ales ca urmare a presiunii unor cercuri interesate în neparticiparea frontului în alegeri, care au și alimentat numeroase confuzii și inexactități.

întîi, trebuie să facem o precizare. Niciodată, conducerea Frontului Salvării Naționale nu a afirmat că nu va participa la alegeri. Am întîrziat să dezbaterem în consiliu această problemă, întrucît nu problemele campaniei electorale ne-au preocupat în toată această perioadă, ci probleme mult mai presante ale vieții noastre economice și sociale. Însă ar fi fost absurd, așa cum au subliniat numeroși cetățeni, ca frontul, motor al stabilizării și refacerii naționale, să absenteze de la alegeri. În nici o clipă, Frontul Salvării Naționale nu a sugerat și, cu atît mai puțin, nu a acționat în direcția sufocării altor formațiuni politice, a eliminării lor din arena politică. Dimpotrivă, apariția partidelor este rezultatul unui proces de democratizare la care frontul a subscris.

Ne-a surprins cu atît mai mult modul în care comunicatul publicat ieri, în numele partidelor Național Țărănesc, Național Liberal și Social-Democrat, pune în discuție de o manieră violentă și agresivă decizia Consiliului Frontului Salvării Naționale de a participa la alegeri. I se reproșează, acum, consiliului că a hotărît aceasta cu de la sine putere, fără a se consulta cu exponenții opiniei publice. Este un mod cel puțin straniu de a pune problema. Orice grupare politică are dreptul să decidă de sine stătător asupra participării sale la alegeri. Însă frontului i se contestă de către semnatarii acest drept. De unde pînă unde această discriminare? Ce are aceasta comun cu spiritul democratic al viitoarelor alegeri? Un argument al autorilor este că, fiind la putere, frontul dispune de avantaje față de celelalte formațiuni politice. Este oare acesta un argument rațional? Care partid sau grupare politică aflată la putere se rezumă doar să organizeze alegeri, renunțînd să participe la ele? Au avut susamintitele partide în istoria lor o asemenea experiență? Sau există undeva în lume un astfel de precedent?

Întrebarea firească ar trebui să fie alta. Cum de se poate pune în discuție dreptul frontului de a se prezenta la alegeri, singura forță reală, născută în focul revoluției, în ziua de 22 decembrie 1989, care și-a asumat întreaga răspundere de a se situa în fruntea mișcării revoluționare, de a conduce, în strînsă colaborare cu armata, lupta pentru înfrîngerea detașamentelor speciale ale securității și ale teroriștilor și, apoi, riscul de a conduce destinele țării, într-o perioadă de criză

profundă ? Pentru că este un veritabil risc politic sarcina pe care și-a asumat-o frontul în aceste zile. Nu este vorba de a ne atribui merite, dar consiliul frontului și guvernul au depus eforturi uriașe în această lună, în condiții deosebit de grele, rezolvând, în același timp, probleme vitale ale societății noastre, ale oamenilor. Pentru prima oară în istoria României, miniștrii care răspund de diferite domenii au venit în fața camerelor de luat vederi pentru a informa cinstii și deschis poporul asupra situației reale. Situația rămâne, în continuare, încordată și grea.

Obiectivele platformei-program a frontului privind salvarea națională, care au întrunit adeziunea largă a poporului, nu se epuizează în următoarele luni, o dată cu alegerile. Cum ar putea frontul, care s-a angajat în fața țării să înfăptuiască platforma-program, să promoveze o veritabilă democrație în viața țării, să abdice deodată de la răspunderile asumate ? Nu ar însemna retragerea sa un nou vid în viața politică a țării ? Chemarea partidelor istorice, ca și unele opinii similare în unele articole apărute în presă, de a răsturna sau destabiliza frontul reprezintă un mare pericol pentru soarta țării. Așa cum este el, cu slăbiciunile și lipsurile sale, Frontul Salvării Naționale este singura structură, încă foarte fragilă, care duce greul pe umerii săi. Prăbușirea acestui edificiu înseamnă împingerea țării în haos.

Partidele politice nu pot fi absolvite de răspunderea ce le revine pentru stabilitatea țării în această perioadă de tranziție. Facem apel la ele să treacă peste pasiunile politice și ambițiile electorale și să colaboreze loial la consolidarea stabilității țării, condiție necesară inclusiv pentru asigurarea unor alegeri libere, civilizate.

Noi nu am abdicat și nu abdicăm de la platforma-program de a promova pluralismul politic. Frontul s-a arătat deschis și receptiv la cererea expresă a partidelor. Am amânat data alegerilor. Proiectul Legii electorale, elaborat de un grup de juriști, specialiști în drept constituțional, a fost difuzat și partidelor politice. Doi juriști din partea Partidului Național Țărănesc au colaborat cu Comisia legislativă încă din perioada de elaborare. Sîmbătă urmează să aibă loc o întîlnire comună pentru a colecta observațiile tuturor, urmînd ca apoi ele să fie date publicității și supuse dezbaterii publice. Am oferit posibilitatea colaborării concrete cu consiliul frontului. Cîteva partide s-au arătat interesate să intre în componența consiliului. Domnul Nicu Stăncescu, din partea Partidului Unității Democratice, conduce, ca membru al consiliului, Comisia națională pentru rezolvarea sesizărilor și doleanțelor celor care au fost victimele dictaturii. În guvern a fost inclus un ministru din partea Partidului Național Liberal, domnul Mihnea Marmeliuc, ministrul muncii și ocrotirilor sociale, două personalități independente — domnul Mihail Șora la învățămînt și domnul Stoicescu Nicolae la culte ; un consilier al primului-ministru, domnul Grigorescu Nicolae, este, de asemenea, reprezentantul Partidului Național Liberal. Am lăsat porțile deschise pentru lărgirea unei astfel de colaborări și angajarea altor partide în gestiunea țării pe această perioadă.

Se afirmă că la alegeri nu pot participa decît partide politice. Dacă frontul vrea să participe, se spune, ar trebui să se transforme în partid politic și să-și declare, deci, coloratura. Am arătat că aceasta e o prejudecată și o confuzie întreținută artificial ; lipsa unei structuri rigide de partid și existența unei platforme-program cu o asemenea deschidere urmărind unirea celor mai

largi interese ale tuturor categoriilor de cetățeni constituie chiar o virtute a acestei mișcări.

În viața politică și din alte țări au apărut, în zilele noastre, tendințe noi. Vechile noțiuni privind structura de partid sînt depășite, există chiar o rețineră față de denumirea de partid. Nu întîmplător au apărut forme și denumiri noi — forumuri, mișcări ecologiste, sindicale, care participă la alegeri și nimeni nu le contestă acest drept.

Cu ce autoritate se contestă Frontului Salvării Naționale acest drept ? Noi nu ne-am referit la mișcările din alte țări pentru a motiva legitimitatea noastră. Legitimitatea Frontului Salvării Naționale a fost dată de însăși revoluția noastră, iar caracterul ei de mișcare este dat de adeziunea unor categorii întregi de cetățeni la platforma și activitatea concretă a frontului pusă în slujba poporului.

Se pun întrebări în legătură cu modul de constituire a Consiliului Frontului Salvării Naționale. Așa cum declarăm la 22 decembrie 1989, cu prilejul prezentării comunicatului către țară al consiliului frontului, prima listă de 39 nume constituia componența provizorie, compusă spontan dintre oamenii care au demonstrat spirit de sacrificiu în anii tiraniei, din tineri, muncitori, studenți, reprezentanți ai intelectualității, ai armatei care s-au aflat, în zilele respective, în locurile periculoase ale Capitalei în lupta pentru răsturnarea dictaturii. Am spus că lista rămîne deschisă pentru completarea și definitivarea componenței consiliului național, am solicitat propuneri din județe, fiind incluși în consiliu reprezentanții tuturor județelor și lărgind reprezentarea unor categorii sociale și a minorităților naționale. Nu trebuie identificată, însă, componența actuală a consiliilor Frontului Salvării Naționale la nivel central și local cu viitoarele candidaturi ale frontului în alegeri. Așa cum s-a discutat în consiliu cu privire la campania electorală, urmează să se stabilească un sistem democratic de promovare a candidaților din rîndul unor oameni reprezentativi, cu competență și autoritate morală, care să se bucure de sprijinul colectivelor din care provin și să reprezinte în mod echitabil diversele categorii de cetățeni — muncitori, țărani, intelectuali, tineri, studenți, reprezentanți ai minorităților naționale.

Ni se fac reproșuri că în componența consiliului frontului și guvernului s-ar afla foști membri ai partidului comunist. Se știe că membri ai partidului comunist erau aproape patru milioane. Printre ei și printre foștii activiști, chiar cu munci de răspundere, au fost oameni care nu numai că nu s-au identificat cu dictatura lui Ceaușescu și cu metodele lui, dar au luat atitudine, s-au străduit să salveze ce se putea, au fost obiectul unor măsuri de reprimare sau periferizare. Printre cei ce au căzut în luptele pentru răsturnarea dictaturii au fost și comuniști și membri ai Uniunii Tineretului Comunist. Deci, condamnînd partidul comunist ca structură și metodele de guvernare, în privința oamenilor fiecare trebuie judecat după faptele și comportamentul său.

De altfel, și în componența noilor partide, care abia s-au constituit, precum și a conducerilor acestora, ca și în rîndul gazetarilor dintre cei mai incisivi, pot fi întîlniți foști membri ai partidului comunist. În Consiliul Frontului Salvării Naționale sînt mulți membri care nu au aparținut Partidului Comunist Român.

În ceea ce mă privește, nu am ce ascunde. Am fost o persoană publică și mă cunosc foarte mulți oameni din țară. Sînt fiu de muncitor ceferist, fost militant sindical și al partidului comunist ilegal, care a cunos-

cut regimul de oprimare politică al anilor '30 și cruzimea Siguranței, a aparatului de reprimare din acei ani. A stat în închisoarea Jilava, în lagărele de la Caracal și Tîrgu Jiu, inaugurate, de altfel, în 1940, în timpul dictaturii regelui Carol.

Și eu, la vârsta de 12 ani, am fost arestat și interogată de Siguranță, în 1942, în legătură cu activitatea ilegală a mamei. După congresul al V-lea, tatăl a fost ostracizat pentru poziția critică față de rezoluția Partidului Comunist Român în problema națională, iar în 1944, în lagărul de la Tîrgu Jiu, a intrat în conflict cu Gheorghiu-Dej și a fost exclus din partid. A murit în 1945, la numai 44 de ani.

Ca elev și student, am fost activ în mișcarea de tineret. Am lucrat în conducerea organizației de elevi din 1948—1949 — U.A.E.R. Am fost președinte al U.A.S.R. în anii 1956—1959. Am fost prim-secretar al U.T.C. în perioada 1968—1971. În 1971 am intrat în conflict cu Nicolae Ceaușescu la plenara activului ideologic, care a adoptat programul așa-zisei revoluții culturale, moment de lansare de către Ceaușescu a dictaturii personale. Am fost îndepărtat, trimis la Timișoara și apoi la Iași, supravegheat și urmărit permanent de securitate. Din 1979 am lucrat la Consiliul Național al Apeilor, unde m-am opus promovării unor investiții oneroase, inclusiv Canalul Dunăre — București, drept pentru care am fost eliberat, lucrînd ultimii șase ani la Editura tehnică. Conflictul meu cu Ceaușescu, refuzul de a mă alinia practicilor de ploconire și de cult ale lui Ceaușescu, ca și pozițiile critice exprimate cu diferite prilejuri, public sau în reuniuni mai restrînse, erau bine cunoscute de un număr mare de oameni, membri și nemembri de partid.

Nu numai că mi-au fost întotdeauna străine practicile totalitare, dictatoriale; ceea ce mi s-a reproșat

de către Ceaușescu a fost modul deschis de lucru cu oamenii și practicile democratice de muncă. Singurii judecători sînt oamenii care m-au cunoscut și au lucrat cu mine. Nu mă tem de judecata lor.

Stimați concetățeni,

A trecut o lună de la răsturnarea dictaturii. Această lună a schimbat radical înfățișarea țării. S-au înfăptuit multe lucruri. Avem, însă, multe greutăți. Starea de instabilitate politică, conflictele reale sau întreținute artificial complică și îngreunează buna activitate din sectoarele productive, din industrie și agricultură, din comerț, alimentație, servicii publice.

Dintr-un anumit punct de vedere, este mult mai simplu să te afli în opoziție, fiind lipsit de răspunderi directe privind conducerea țării. Noi trebuie să facem față zilnic multor probleme presante.

În ultimele zile, ni se semnalează multe fenomene îngrijorătoare din unele județe din Transilvania, privind tendința de separatism, care provoacă tensiune și conflict între cetățeni români și cei de naționalitate maghiară. Este păcat să se alimenteze asemenea tensiuni, după ce revoluția evidențiasse interesul comun al românilor și minorităților naționale în răsturnarea dictaturii, care a provocat numeroase nedreptăți și amărăciuni atît unora, cît și altora.

Probleme mari și grele stau în fața noastră, în fața țării. Trebuie să avem tăria cu toții ca, în ciuda deosebirilor de vederi și interese, nerenunțînd cu nimic la identitatea proprie, să găsim acel limbaj comun și acea platformă comună de colaborare, care să ne permită să ne unim eforturile în slujba interesului major al salvării naționale.

Vă mulțumesc!

DECRETE-LEGE

DECRET-LEGE

privind asigurarea unui climat de ordine și legalitate

În scopul apărării demnității și întăririi autorității persoanelor desemnate să asigure ordinea și liniștea publică, să apere cuceririle revoluției populare din decembrie 1989, avuția națională și drepturile fundamentale ale cetățenilor,

Consiliul Frontului Salvării Naționale decretează:

Art. 1. — (1) Insulta, calomnia ori amenințarea săvîrșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui ofițer, maistru militar, subofițer sau militar în termen din cadrul Ministerului Apărării Naționale, poliției sau al altor unități ale Ministerului de Interne, aflat în executarea unei misiuni de asigurare a ordinii și liniștii publice, de apărare a avuției naționale, a vieții, integrității corporale și a bunurilor cetățenilor ori în legătură cu activități îndeplinite în executarea unei asemenea misiuni, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.

(2) Lovirea sau orice acte de violență, precum și vătămarea corporală, săvîrșite împotriva uneia dintre persoanele și în condițiile arătate în alin. 1, se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(3) Faptele prevăzute în alin. 1 și 2 îndreptate împotriva judecătorilor sau procurorilor, militari ori civili, sau a membrilor tribunalelor extraordinare aflați în exercițiul funcțiunii sau în legătură cu activități îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se sancționează cu pedepsele prevăzute în acele alineate.